

lobkyně sama v odvolacím spisu přiznává, že se tak stalo do 5. hodiny večerní, zjištěno jest dále, že svědek R. shledal téhož dne mezi 7. a 8. hodinou večerní, že chodník jest posypán, že se však tvořilo nové náledí. Zjištěno jest, že v noci ze dne 9. na 10. prosince 1927 při teplotě plus 1° Celcia resp. 0° Celsia nepřetržitě mžilo a na posypaných místech se tvořila opět nová vrstva ledu. Vzhledem na tyto zjištěné okolnosti jest souhlasiti s logicky správným závěrem soudů nižších stolic, že opětným posypáním chodníku navečer nebyla by trvale odstraněna jeho kluzkost až do doby, kdy se úraz stal, ano celou noc až do 1/2 6. hodiny ranní při teplotě plus 1° resp. 0° C nepřetržitě mžilo a opětovně se tvořily nové vrstvy ledové. Mezi neposypáním chodníku navečer a dovolatelčím úrazem není příčinné souvislosti. Povinnost žalovaných, udržovati chodník ve stavu schůdném v pozdních hodinách večerních, v noci a v nejčasnějších hodinách ranních, nelze vyvoditi ani z předpisu § 19 policejního řádu pro N., podle něhož se první čištění, pokud se týče sypání má státi do 1/2 8. hodiny ranní, ani z předpisů občanského zákona (§§ 1295, 1297, 1311 obč. zák.).

Čís. 10157.

Pro nárok nemocenské pojišťovny soukromých úředníků a zřízců proti tomu, kdo se přihlásil do dobrovolného pojištění, na placení pojišťovacích příspěvků, jest příslušným rozhodčí soud.

(Rozh. ze dne 19. září 1930, R II 116/30.)

Nemocenská pojišťovna soukromých úředníků a zřízců v Praze domáhala se na žalovaném zaplacení pojišťovacích příspěvků, tvrdíc, že se žalovaný přihlásil u její župní úřadovny v Brně k dobrovolnému pojištění, čímž byl založen pojistný poměr a žalobkyně jeho pojištění prováděla a předepsala mu příspěvky, které žalovaný dosud nezaplatil. K námitce věcné nepřislusnosti s o u d p r v é s t o l i c e žalobu odmítl. D ů v o d y: Soud jest toho názoru, že jest námitka věcné nepřislusnosti odůvodněna. Pro vybírání a pro předpis pojišťovacích příspěvků jest rozhodným ustanovení stanov pojišťovny a stanovy musí míti ustanovení pro spory z poměru pojištěnců proti pojišťovně, jakž tomu i v tomto případě. Stanovy mají ustanovení v § 53 a násl. nadepsaných »Rozhodčí soud«; žalobkyně se sice snaží doličiti, že tento soud není povolán rozhodovati spory mezi pojištěnci a pojišťovnou o výměru a o placení příspěvků, nýbrž jen spory vznikající z povinnosti platiti pojišťovací dávky, takže by tento soud asi pokládala za něco podobného jako jest čestný soud ve spolicích. Tomu však tak není, jakž plyne z dalších ustanovení tohoto odstavce stanov v §§ 55, 56, 57 a zejména 58. Tyto určují, že »každá žaloba« musí býti podána . . . , »písemný rozsudek« jest doručiti, »k vykonání rozsudku« jest příslušným řádný soud, a konečně »případná žaloba o neplatnost rozhodčího nálezu budiž podána písemně u řádného soudu prvé stolice, jenž by byl býval povolán roz-

hodovati ve věci hlavní«. Z § 53 stanov pak plyne, že tento nijak neomezuje, které spory musí býti před rozhodčím soudem projednávány, nýbrž praví všeobecně »ve sporech mezi pojištěnými členy a představenstvem«, tudíž všechny spory i o vyměrování a o placení i o vymáhání příspěvků a rovněž i spory opačné, totiž pro vyměření, domáhání se dávek pojistných v případě nemoci nebo lékařského ošetřování a pod. Jednají proto stanovy o rozhodčím soudu, jež jest podle jejich doslovu a smyslu pokládati za soud podle § 577 a násl. c. ř. s., jest tedy podobné žaloby a spory zahájití nejprve u rozhodčího soudu žalobkyně a teprve po jeho rozhodnutí nastává platnost předpisů o prohlášení jejich rozsudku nebo jiného rozhodnutí neplatným před řádným soudem. **R e k u r s n í s o u d** zamítl námitku věcné nepřislušnosti. **D ů v o d y:** Usnesení prvního soudu zakládá se na mylném výkladu § 53 stanov, jenž ovšem ustanovuje, že ve sporech mezi pojištěnými členy a představenstvem jest příslušným výhradně soud rozhodčí. Avšak nelze přehlížeti, že se příslušnost rozhodčího soudu, určená stanovami, může týkati jen sporů o právech a o povinnostech pojištěných členů, stanovami upravených. Souzený případ však, že pojištěný člen, jenž se přihlásil k dobrovolnému pojištění, podle tvrzení žaloby na rozdíl od ustanovení § 11 stanov, podle něhož pojistné příspěvky odvádí zaměstnavatel, jest povinen tyto příspěvky zaplatiti přímo pojišťovně, není ve stanovách vůbec upraven, takže se spor netýká povinnosti pojištěného člena podle stanov. Soud nemůže proto rozhodnutí o nároku žalující strany odmítnouti s poukazem k § 53 stanov, nanejvýš, an právoplatně rozhodl, že pořad práva jest přípustný.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle § 1 stanov jest žalobkyně zřízena ve smyslu zákona ze dne 16. července 1892, čís. 202 ř. zák. a zákona ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n. za tím účelem, by svým řádným členům poskytovala v případě onemocnění všechny dávky podle § 60 zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. z. a podle zákonů ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n. a ze dne 22. prosince 1920, čís. 689 sb. z. a n. Podle § 53 stanov jest ve sporech mezi pojištěnými členy a mezi představenstvem příslušným výhradně rozhodčí soud. Rekursní soud míní, že se příslušnost rozhodčího soudu, určená stanovami, může týkati jen sporů o statutární práva a povinnosti pojištěných členů, že se však netýká projednávané rozepře, an se žalovaný jako pojištěný člen přihlásil k dobrovolnému pojištění a proto jest povinen na rozdíl od ustanovení § 11 stanov, podle kterého pojistné příspěvky odvádí zaměstnavatel, pojistné příspěvky zaplatiti přímo pojišťovně, kterýžto případ však vůbec není upraven ve stanovách, a proto že se souzený případ nedotýká povinnosti pojištěného člena podle stanov. Náзору tomu nelze přisvědčiti. Žalobkyně pokládá již podle žaloby žalovaného za svého člena, neboť žalobu zakládá právě na jeho členském poměru. Okolnost, že stanovy výslovně neupravují způsob odvádění členských příspěvků, nezbavuje žalovaného

jeho členských práv, k nimž patří i právo, že se v případě sporu může dovolati rozhodnutí rozhodčího soudu. Doslov § 53 citov. stanov jest všeobecné povahy, podle něho není příslušnost rozhodčího soudu omezena jen na spory vyplývající přímo ze členského poměru. Jmenovitě nelze uznati, že se příslušnost rozhodčího soudu vztahuje jen na spory o dávky nemocenského pojištění, nikoli na spory o placení příspěvků. To jest patrné z ustanovení § 25 stanov, podle kterých se opravné prostředky a žaloby na nález rozhodčího soudu o placení podpory nedopouštějí, kdežto stanovy žalující pojišťovny výslovně ustanovují v § 58, že případná žaloba o neplatnost rozhodčího nálezu musí býti podána v nepřekročitelné lhůtě osmi dnů po doručení rozhodčího nálezu u řádného soudu první stolice, který by byl býval povolán rozhodovati ve hlavní věci. Poněvadž řádné soudy jsou vyloučeny z rozhodování o nárocích na podporu, jest zřejmo, že stanovy zřizují a povolávají rozhodčí soud k rozhodování i jiných a to všech (slovo »výhradně« v § 53 stanov) sporů mezi pojištěnými členy, bez rozdílu, o jaké členy jde, a mezi představenstvem. Proto jest uznati příslušnost rozhodčího soudu i pro tento spor, a námitka nepřislušnosti dovolaného řádného soudu jest opodstatněna.

Čís. 10158.

K vydobytí peněžité pohledávky nelze povolití exekuci zabavením a příkázáním k vybrání nároku dlužníka proti třetí osobě, by mu vydala soudní usnesení, jímž jí byla podle § 53 knih. zák. povolena poznámka pořadí pro dobrovolné zástavní právo za zápůjčku.

Nebyla-li slíbená zápůjčka dosud vyplacena, jde o smlouvu předběžnou (pactum de contrahendo).

Měla-li slíbená zápůjčka býti vyplacena jen proti tomu, že vypůjčitel zřídí zapůjčiteli za zápůjčku právo zástavní v umluveném knihovním pořadí, nelze povolití k vydobytí peněžité pohledávky exekuci na nárok vypůjčitele na vyplacení zápůjčky, dokud není splněn (zaručen) onen její předpoklad.

(Rozh. ze dne 19. září 1930, R II 287/30.)

Vymáhající věřitel navrhl k vydobytí vykonatelné peněžité pohledávky proti dlužníkům povolení exekuce: 1. exekucním zabavením a příkázáním k vybrání nároku dlužníků proti Občanské záložně, by jim vydala listinu, t. j. soudní usnesení, jímž jim povolena byla po rozumu § 53 knih. zák. poznámka pořadí pro dobrovolné zástavní právo za zápůjčku 40.000 Kč; 2. exekucním zabavením a příkázáním k vybrání pohledávky dlužníků proti Občanské záložně ve výši asi 40.000 Kč z důvodu zápůjčky. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekucní návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.